

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

по к.д. № 8 от 2017 г. на съдията Цанка Цанкова

Не споделям определението на Конституционния съд от 12.12.2017 г. по к.д. № 8/2017 г., с което е допуснато разглеждането по същество искането на 62 народни представители от 44-то Народно събрание за установяване на противоконституционност на парламентарния акт от 4.10.2017 г. на неприемане на проекта на решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев.

То е в противоречие с чл. 17, ал. 2 от Закона за Конституционен съд, който изисква исканията за обявяване на неконституционност на актовете на Народното събрание да могат да се предявяват от деня на обнародването им. Това изрично императивно изискване се отнася „до законите и актовете по чл.12, ал. 1, т. 2” на Народното събрание, а чл.12, т. 2 ЗКС изрично посочва, че Конституционният съд „се произнася по искане за установяване на противоконституционност на законите и на другите актове на Народното събрание...”. Не е допустимо нито стеснително, нито разширително, нито конформно инцидентно тълкуване. Недопустимо е прилагане на разпоредбите с оглед на целесъобразност.

Липсата на недостатък в искането е условие, за да започне първата фаза на производството пред Конституционния съд. Съгласно чл. 19 ПОДКС, когато се констатират недостатъци в искането, те трябва да бъдат отстранени. В конкретния случай е налице видим недостатък, отстраняването на който изисква активни действия от Народното събрание. До осъществяването им няма завършено производство по подадената от народния представител оставка и следователно не може да се даде ход на конституционното производство. Недостатъкът трябва да бъде отстранен и едва тогава може да се изпълни разпоредбата на закона и след като се

реши въпросът за допустимостта на искането да се допусне разглеждане и на спора по същество. Това следва и от указанието , което Конституционният съд дава в определението си от 12.10.2017 г. Това е и разбирането на Конституционния съд относно наличието на недостатък в искането, което намира израз и в мотивите и в диспозитива на посоченото определение. Не случайно в чл. 12, ал. 1, т. 2 ЗКС, който се отнася до правото на легитимираните по чл. 150 от Конституцията субекти да сезират съда се казва „предявява искането”, а в чл. 12, ал. 2 ЗКС е казано за Конституционния съд „се произнася”, т.е. Конституционният съд извършва дейност по едно образувано конституционно дело, което е определено като допустимо. Това е в пълно съответствие с изискването на чл.17 за обнародване на акта на Народното събрание (арг. чл.88, ал.3 К), чиято конституционосъобразност се оспорва. Друг е въпросът дали Конституционният съд може да допусне разглеждане по същество на едно искане под потестативното условие, каквото е поставено в определението на Конституционния съд, за да се изпълни предпоставката за допустимост.

Изискването на Конституцията и ЗКС за обнародване е свързано с важните последици на актовете на Народното събрание и необходимостта те да бъдат формално издържани, с ясно, точно и окончателно посочено съдържание, с предоставена възможност за знание за очакваното и присъщо на съответния акт действие. Това се отнася и до обсъждането на подадена оставка от народен представител. Обнародването е израз на окончателност, безпротиворечивост и отговорност на органа на власт приел решението и засяга не само правомощията на народния представител, но легислатурата на Народното събрание.

Съдия:

/Цанка Цанкова/